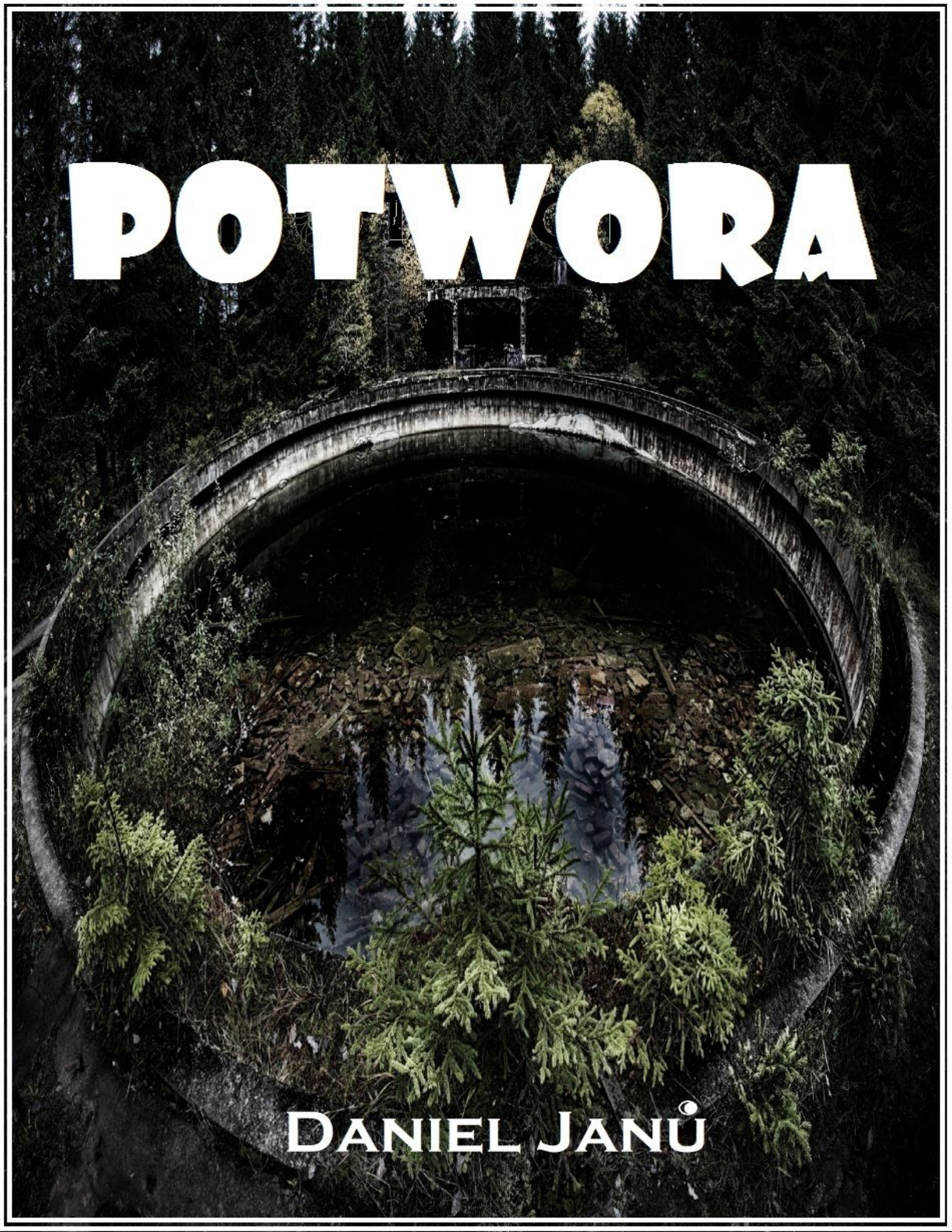

POTWORA
Daniel Janů

Potwora

DANIEL JANŮ

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

COPYRIGHT

© Daniel Janů

POTWORA

Cover © Daniel Janů

Autor: Daniel Janů

Vydalo: Splendidum družstvo

První el. vydání

Vrážné, Hynčice 2020

Česky

978-80-88394-36-5 EPUB

978-80-88394-37-2 MOBI

978-80-88394-38-9 PDF

Obsah

1. Trutnov, 13. Července 2024
2. Na polském území, asi půl hodiny poté
3. Toho času skupina B na polském území
4. Vrch Kluka, opuštěný komplex APN 7-1
5. Opuštěný komplex APN 7-1
6. Hlavní cesta do Niedamirówa, ve stejnou dobu
7. Okolí vrchu Owczarka, o půl hodiny později
8. Okolí vrchu Owczarka
9. 2 hodiny později, směr Jarkowice
10. Kamienna Góra
11. Horní Albeřice, ve stejnou dobu
12. Horní Albeřice, ve stejný čas
13. Trutnov, Šímův byt, o několik hodin později
14. Horní Albeřice, druhý den v 8:00
15. Okolí vrchu Owczarka
16. Horní Albeřice, lesní parkoviště
17. Czarnów, tajný komplex APN 7-2, 10:13h
18. Žacléř, místní velitelství pohraniční stráže, půl hodiny poté
19. Lubawka, velitelství pohraniční stráže
20. Warszawa, ministerstvo obrany
21. Warszawa, ministerstvo obrany
22. Czarnów, tajný komplex APN 7-2
23. Czarnów, tajný komplex APN 7-2
24. H8 - SKRYTÁ NENÁVIST
25. Neděle 22. března 2020
26. Den druhý 9:15 h
27. Pondělí 23. března 2020 6:27 h
28. Úterý 24. března 2020 - Východ slunce 5:50 h

29. Středa 25. března 10:12 h
30. Čtvrtek 26. března 2020
31. Pátek 27. března 2020 - Východ slunce 5:49 h
32. Úterý 19. května 2020
33. Středa 20. května 2020 9:30 h
34. Čtvrtek 21. května 2020 7:14 h
35. Pátek 22. května 2020 8:58 h
36. Pátek 22. května 9:17 h
37. Pondělí 25. května 2020 10:00 h
38. Pondělí 25. května 2020 10:24 h
39. Úterý 26. května 2020 9:30 h
40. Středa 27. května 2020 9:30 h
41. Čtvrtek 28. května 2020 8:30 h
42. Pátek 29. května 2020 9:34 h

1. **Trutnov, 13. Července 2024**

Byla sobota. Parta sedmi kamarádů ten den vyrazila na houby. Zdenda Hrazdil vyjel se svou škodou Fábie, do které se posadil Mirek, Lešek a Luboš zvaný Vztekloun. Do stříbrného Citroena, který patřil Bláhovi, nastoupil Tonda se Šímou.

„Potom včerejším dešti tam bude hub, že pojedeme s plnými košíky," těšil se Mirek.

„V to doufám," ozval se Lešek.

Nejvášnivější houbař z Trutnova. Alespoň se to o něm povídalo.

„A potom si dáme pivo u mě na chatě," pousmál se Mirek.

„To beru!"

„Já taky!" přidal se Hrazdil a sešlápl plyn až na podlahu.

První auto se začalo druhému vzdalovat.

„Kam tak ženou!" vyhrkl Bláha, který řídil svého Citroena a snažil se držet modré Fábie, která uháněla po silnici jako divá.

„Možná má Lešek strach, že bychom mu všechny houby vysbírali," poznamenal Tonda s úsměvem na tváři.

„Možná bych mu měl ukázat, co ten můj Citrouš umí," Bláha zařadil větší rychlostní stupeň.

Zazubil se. Sešlápl plyn na podlahu a předklonil se blíž k volantu. Jeho Citroen se začal přibližovat k modré Fabii.

„Hele, Bláha nás chce předjet," ozval se Mirek.

„Má silnější auto,“ sykl Luboš.

„Za chvíli tam budeme, už mě nepředjede,“ poznamenal Hrazdil a začal pravou rukou hrabat v přihrádce.

„Co hledáš?“ zeptal se Lešek.

„Cigarety.“

„Já myslel, že jsi toho už nechal,“ divil se Luboš.

„Zkoušel jsem to, ale bylo to silnější než já,“ odvětil Hrazdil.

„Opět.“

„No jo, prostě jsem to nedal,“ špitl a nalezenou krabičku strčil do kapsy u košile.

„Raději se věnuj řízení,“ zavrčel Luboš.

Zdenda Hrazdil pokynul hlavou a před první zatáčkou přibrzdil. Hned za ní byla odbočka do lesa. Modrá Fabie tam vjela jako první. Stříbrný Citroen byl v závěsu.

* * *

Vozy zaparkovaly vedle červeného vozu, u kterého stál chlápek s dvěma košíky.

„Takových hub!“ vyhrkl Lešek.

„Jsme tu brzy, najdeme jich taky dost,“ zareagoval Mirek.

Lešek kývl a vystoupil z vozu.

„Dobrý den,“ pozdravil neznámý houbař.

„Dobrý den,“ pozdravil Mirek, který jako první vystoupil z auta.

„Dobrej,“ zabručel Luboš.

Bílý Citroen zaparkoval hned vedle Hrazdilové Fabie.

„Dobrý den," pozdravil Bláha, jakmile vystoupil.

„Chtěli jste nás předjet, co?" vyprskl Lešek s úsměvem na tváři.

„Stačil by jeden kilometr a měl bych vás," řekl Bláha.

„Jsme tu první!" sykl Luboš.

„Vážně jsi jel také, Vztekloune?!" podivil se Šíma.

„Já jsem zase překvapený, že ses dokázal odtrhnout od těch tvých sci-fi seriálů, Šímo!" odsekl Luboš zvaný Vztekloun.

´Tomu chlapovi stačí málo a je hned nasraný,´ prolétlo Šímovi hlavou.

„Hub je tu opravdu dost," vstoupil do toho neznámý houbař a první košík plný velkých hřibů strčil do kufru.

„Proto jsme tady!" ozval se Lešek a vytáhl si košík.

Z bundy si vytáhl nožík. Vyzkoušel, jestli je dost ostrý a pak ho zase vrátil zpátky.

„Máte všichni košíky?" zeptal se Zdenda.

„Ano."

„Ano."

Ozývalo se téměř současně.

„Proč máš hadrovou tašku?" podivil se Tonda a ukazoval rukou směrem k Lubošovi.

„Co se staráš!" ohradil se.

„Zřejmě mu Margita všechny košíky schovala," poznamenal s úsměvem na tváři Bláha.

Ostatní se okamžitě zasmáli.

„Jste pitomci!" odsekl Luboš a mávl rukou.

„Půjdeme!“ pobídl skupinu houbařů nejstarší člen této party Tonda.

Neznámý houbař nastoupil do svého červeného Fiatu a za přerušovaného zvuku klaksonu odjel.

„Co tím jako chtěl říct?!“ podivil se Mirek.

„Prostě se jen rozloučil,“ zareagoval Hrazdil a zarazil si svou černou kšiltovku více do čela.

Skupina vyrazila do lesa.

* * *

Po několika minutách našel prvního velkého hřiba Mirek.

„Mám první úlovek!“

„Se nezblázni!“ vyprskl Lešek.

Určitě ho štvalo, že nebyl první, kdo našel houbu.

„A já mám také!“ přidal se Tonda.

„Sakra, chlapi!“ procedil mezi zuby Lešek. „Nemusíte hlásit každou houbu!“

„Jenom tě provokují,“ ozval se Bláha.

„A zbylo tam ještě něco?!“ zeptal se Hrazdil s úsměvem na tváři.

„Nechte toho!“ zavrčel Lešek.

„Mohli bychom jít více na západ,“ podotkl Bláha.

„K Peci nad Sněžkou?“ podivil se Mirek. „Mám tam chatu…“

„…to my víme,“ vyprskl Luboš.

Jako by ho to snad štvalo nebo záviděl Mirkovi, že si postavil chatu uprostřed lesa. Ačkoliv nebyl jediný, kdo ji tam má.

„Co kdybychom šli severovýchodním směrem?“ navrhl Mirek.

„Chceš přejít přes hranice?“ udivil se Bláha.

„A proč ne?“

„Kdo by tam čekal skupinku houbařů?“

„A co pohraniční stráž?“

„Češi to moc neřeší.“

„Od té doby, co začaly další vlny migrace, pohraniční hlídky jsou opět aktivní.“

„Češi možná ne, ale Poláci tam mají velmi aktivní pohraniční hlídky.“

„Je po dešti, myslím, že bychom to mohli risknout,“ navrhl Lešek.

„Vážně to chcete udělat?!“ podivil se Šíma.

„Srabe!“ vyhrkl Luboš.

„Jen opatrný,“ poznamenal Šíma.

„Jsme tu kvůli houbám, takže, proč ne!“ promluvil Tonda.

„Rozhodně!“ přidal se Lešek.

„Je to jen les, a pár houbařů nikdo u hranice řešit nebude,“ snažil se Bláha uklidnit ty, kteří si tímto rozhodnutím nebyli jistí.

Skupina se nakonec dohodla, že česko-polskou hranici překročí.

* * *

Během čtyřiceti minut se skupina sedmi houbařů ocitla v Polsku. Rozdělili se na tři menší skupinky, ale drželi se poblíž, aby se neztratili.

„Co ten tvůj kluk, Tondo? Bude se ženit nebo je to jen drb?“ zeptal se Mirek.

„Je to pravda,“ odpověděl Tonda.

„A to musí nebo se tak rozhodl?“

„Poznali se v Trutnově na škole. Zatím prý těhotná není.“

„Moje dcera jde na univerzitu do Hradce Králové.“

„Není to daleko?“

„Jo, to sice jo, ale poblíž žádná přírodovědecká fakulta takového formátu není.“

„To měla štěstí, že se tam dostala.“

„Správně. Bylo to štěstí. I když vyšla z gymnázia s vyznamenáním, ještě to neznamenalo, že jí tam vezmou. Na jedné procházce jsme se však potkali s rodinou. Měli dvě dcery. Později se zjistilo, že jejich otec je v univerzitní radě. No, a pak už to byla jen otázka času, kdy se ho zeptám, jak bych tam mohl svoji holku dostat.“

„A dostal.“

„Samozřejmě. Všechno se dá. Jen vědět, jak na to, a s kým promluvit.“

Muže po chvilce přerušil hlas Zdendy Hrazdila.

„Hej!“ zavolal na všechny.

„Co se děje?“ zeptal se Lešek jako první.

„Tohle byste měli vidět,“ odvětil a ukázal na jedno místo.

„Co jsi našel? Nějakou prašivku?!“ zachechtal se Luboš.

První k Hrazdilovi dorazil Bláha.

„Ty vole, to je něčí ruka!“ vyhrkl.

„Sakra!“ přidal se Luboš.

„Cože?“

„Lidská ruka?!“

Nikdo z přítomných už nepronesl žádnou vtipnou hlášku. Skutečnost, že právě našli lidskou ruku, v nich vyvolala debatu o tom, že by se měli okamžitě vrátit.

„Myslím, že bychom měli odtud vypadnout!“ navrhl Mirek.

„Je to jenom ruka nebo je v zemi i tělo?“ zeptal se Bláha.

„Zajímá tě to? Mě ne!“ vyhrkl Luboš.

„Podíváme se,“ navrhl Bláha,

„Jsi blbej!“ vyprskl Hrazdil.

„Zdendo, ty jsi byl vždycky posera!“ procedil mezi zuby Bláha.

„Tohle není sranda. Je to mrtvej člověk,“ ohradil se Hrazdil.

„Má pravdu,“ přidal se Mirek na jeho stranu.

„Ale přišli jsme hledat houby!“ řekl Bláha.

„No a tohle je lidské tělo. Ještě k tomu mrtvé, takže bychom se měli vrátit,“ podotkl Šíma.

„Pro jednou s tebou souhlasím,“ pronesl Luboš a kopl do červené muchomůrky, kterou uviděl.

„Do prdele!“ vyprskl Mirek a byl naštvaný, že se takový super výlet hned na začátku pokazil.

„Přišel jsem kvůli houbám,“ ozval se Lešek.

„Budeme hlasovat!“ navrhl Bláha.

„Jsi normální?!“ vyprskl Hradil. „Tohle není o nějakém blbém hlasování. Prostě odsud padáme.“

„Houby rostou i jinde!“

„Já se chci podívat,“ promluvil znovu Bláha a klackem začal odhrnovat hlínu.

Zanedlouho byli všichni svědky toho, že tam je zahrabané lidské torzo.

„Do prdele! Kdo tohle mohl udělat?“ podivil se Hrazdil.

„Sakra!“

„Kurňa!“

„Mizíme odsud!“

„Půjdeme dál!“

„Ale zpátky do Čech.“

„Kdo je proto, abychom pokračovali?“ zeptal se vzápětí Bláha.

Parta se během několika minut rozdělila na dvě skupiny. Lešek a Bláha chtějí dál hledat houby. Skupina vedená Zdendou Hrazdilem: Mirek, Tonda, Luboš a Šíma se chtějí vrátit.

* * *

Ruku zvedl jen Lešek. Ostatní jen kroutili hlavami.

„Myslím, že je rozhodnuto!“ pronesl Mirek.

„Fajn, půjdeme sami!“ ozval se Lešek a podíval se na Bláhu.

Ten mu to odkýval.

„Jaromíre, vraťme se všichni zpátky,“ naléhal Hrazdil, ale Bláha se nenechal obměkčit.

„Našli jsme mrtvého člověka, vlastně jen část,“ spustil Bláha. „Když to nahlásíme, budeme muset vysvětlit, jak jsme se sem dostali…“

„…právě proto odsud vypadneme, a nikdo se o tom bavit nebude!“ přerušil ho Mirek.

„Vážně si myslíš, že se někdo z nás nepochlubí v hospodě?“

„My se vracíme,“ vstoupil do toho Hrazdil a podíval se na ostatní.

Ostatní to odkývali a vyrazili zpět. Jakmile se skupina vedená Hrazdilem dala do pohybu, ozval se Šíma.

„Jdu s vámi!“ řekl směrem k Leškovi a Bláhovi.

„Nekecej! Opatrný Šíma dostal odvahu pro pořádný dobrodružství,“ promluvil Bláha.

„Tvoje volba,“ odsekl Mirek.

„Zdenda má auto,“ řekl Bláha směrem k Hrazdilovi. „My ho máme také. Setkáme se u Mirka na chatě, podle plánu.“

„Dobře!“ sykl Hrazdil a jeho skupina vyrazila zpátky k česko-polským hranicím.

Skupina B: Lešek, Bláha a Šíma pokračovali směrem do hustého lesa.

2. Na polském území, asi půl hodiny poté

Skupina A: Zdenda Hrazdil, Mirek, Tonda a Luboš se blížila k česko-polským hranicím.

„Myslíte, že toho chlapa zabil jinej člověk?“ zeptal se po chvilce Hrazdil.

„Koho to zajímá!“ vyhrkl Luboš.

„Kdo něco takového může udělat,“ promluvil Tonda.

„Nebavme se o tom už,“ štěkl Mirek.

„No, jasně…,“ vyprskl Luboš.

Au!

Vzápětí se Luboš řízl o kus drátu, který trčel ze země.

„Sakra!“ zaklel a snažil se ránu zavázat hadrem, který vytáhl z kapsy.

„Chceš pomoct?“ zeptal se Mirek.

„To zvládnu!“ ohradil se.

„Kašli na něho, na vzteklouna,“ ozval se Hrazdil a mávl rukou.

Každý věděl, že Luboš je ztracený případ. Přesto jsme se s ním kamarádili. Dokázal udělat legraci, i když tomu někdy předcházelo několik scén, kde se ukázala jeho vzteklá povaha.

„On nás dožene," přidal se Tonda.

Skupina pokračovala dál bez Luboše, který se posadil na pařez a snažil se ošetřit si své zranění.

Vzzt!

Něco se mihlo kolem stromů.

„Moc vtipný!" zabručel Luboš a pomalu se zvedal na nohy, když uslyšel jemné křupnutí.

„Mirku?!"

Nikdo se však neozýval.

„Fajn, vystrašili jste mě, tak byste mohli…"

Luboš už to nedopověděl. Jakási neznámá síla ho srazila k zemi.

* * *

Skupina B: Lešek, Bláha a Šíma, pokračovala hustým lesem.

„Tady je hub," radoval se Lešek, který už měl skoro plný košík.

„Chlapci udělali chybu, že se vrátili," dodal Bláha.

„Už mám plný košík," ozval se Šíma.

„Ale ještě se nevrátíme," řekl Lešek a naznačil rukou směrem ke skále, která se tyčila mezi obrovitými borovicemi.

Aaah!

„Slyšeli jste to?" zareagoval jako první Šíma.

„Co to bylo?“ zeptal se Lešek.

„Šlo to od česko-polských hranic,“ dodal Bláha a podíval se na Leška.

Ten jen ustrašeně pozvedl obočí.

* * *

Když se Luboš probral, uviděl před sebou tvář jakého si neznámého tvora. Vykřikl a snažil se pochopit, co se to s ním děje. Visel skoro metr nad zemí a studená tlapa neznámého tvora ho tlačila ke stromu.

„Co to kurva…,“ chrčel a rukama se snažil zbavit stisku, aby se neudusil.

Váha jeho těla ho však táhla k zemi.

„Kdo-kdo-jsi?“ vyhrkl.

Tvor však neodpověděl a svou oběť si prohlížel.

´Co jsi zač? Co ode mě chceš? Nic jsem ti neudělal, nech mě jít,´ prolétlo Lubošovi hlavou.

Tvor mlčel.

Jestli ti tohle někdo udělal, tak já to nebyl, pomyslel si a vzpomněl si hned na Šímu a na ty jeho sci-fi seriály, ve kterých se občas vyskytují monstra jako je zrovna on.

Téměř třímetrové monstrum…

* * *

[*Před deseti minutami*]

Skupina A: Zdenda Hrazdil, Mirek a Tonda se vracela k česko-polským hranicím, když v tom je zastavil výkřik.

Aaah!

„Co to bylo?!“ vyhrkl Mirek.

„Kde je Luboš?“ zeptal se Tonda.

„No, zůstal za námi. Seděl na tom pařeze,“ odpověděl Hrazdil.

Skupina se zastavila.

„Musíme se pro něho vrátit,“ navrhl Mirek.

„Myslíš, že křičel o pomoc?“

„Možná se znovu zranil, co já vím.“

„Počkáme za kopečkem,“ řekl Hrazdil.

„No, tak já tam půjdu sám,“ sykl Mirek a vyrazil k místu, kde naposledy vzteklouna Luboše viděl.

Zdenda Hrazdil jen pokrčil rameny.

* * *

[*Současnost*]

Luboš se vzpínal a snažil se uvolnit z jeho sevření, ale marně.

„Nech mě jít!“ žadonil.

S tvorem to však ani nehnulo. Sledoval ho. Skoro to vypadalo jako by ho testoval.

´Chápu, nerozumíš mi,´ pomyslel si Luboš a podíval se mu do očí.

Jeho oči měly červenou barvu. Byly úzké a lesklé. Zapadlé v hranatých jamkách podivně tvarované černozelené lebky tam zářily jako safíry.

„Rozumieš polski?“ použil Luboš náhle polštinu.

Tvor zavrčel a vycenil zuby. Okamžitě si získal jeho pozornost. Jeho druhá paže se dala do pohybu. Pevně stiskl Lubošovi paži, až se mu drápy zaryly do jeho kůže.

Eh!

Luboš sykl a plivl mu do tváře.

„Potworo!“

Netvor se zarazil. Toho chtěl Luboš využít a pokusil se mu velet.

„A teraz powól mi odejš!“ vyhrkl.

Znovu se ozvalo hluboké vrčení. Netvor vycenil zuby a ve vteřině ukousl Lubošovi hlavu. Jeho tělo se sesunulo k zemi. Kolem stromu se hned vytvořila velká krvavá skvrna.

* * *

Ve stejnou chvíli se objevil Mirek, který viděl neznámého netvora, jak ukusuje Lubošovu hlavu.

Do prdele!

Otočil se a rychle vyběhl zpátky k ostatním, aby je varoval. Zpanikařil a vůbec nekoukal na cestu. Nevšiml si ležících větví a šlápl do nich. Netvor se okamžitě otočil. Jakmile uviděl běžícího člověka, vyrazil za ním. Černý třímetrový tvor se rozeběhl za svou kořistí. Větve praskaly. Jedna za druhou. Těžké tělo se hnalo neuvěřitelnou rychlostí vpřed.

Gřřp!

Strom se zlomil pod silnou paží netvora.

Vrrr!

Mirek utíkal, co mu nohy stačily. Ostatní pokračovali pomalu dál, aniž by tušili, co se za nimi děje. Když se ohlédl, uviděl, jak se

netvor blíží.

´Tomu neuniknu,´ pomyslel si a hledal vhodný strom, na který by vyšplhal.

Vůbec nepřemýšlel nad tím, jestli to monstrum umí šplhat po stromech.

* * *

Vyhlédl si první strom a chytil se větve. Nohama se snažil odrazit od stromu, aby se mohl dostat na další větev.

Sakra!

Ve chvíli, kdy se o to pokusil podruhé, protože první pokus mu nevyšel, ucítil pálivou bolest ve své pravé noze.

„Po-twooo-ro!“

Ozval se chraptivý hlas.

„Néé!“ Mirek vykřikl a druhou nohou se snažil netvora zasáhnout do obličeje.

Jeho další pokus vyšel naprázdno a neznámý tvor stáhl svou oběť ze stromu. Lidské tělo dopadlo na zem. Několikrát se převalilo, a když ho černý tvor dvakrát zasáhl svou paží, přestalo se hýbat.

Sss!

Monstrum zasyčelo a nechalo nechybné tělo svému osudu.

3. Toho času skupina B na polském území

Ve stejnou dobu se druhá skupina usadila před skalní stěnou.

„Ten les má zvláštní atmosféru," spustil Šíma.

„Nic zvláštního," podotkl Lešek.

„Možná bychom se mohli už vrátit."

„Máš strach z lesa?" pousmál se Lešek a kopl do šišky, kterých se zde válelo poměrně dost.

„Přemýšlel jsem, jaký tvor to mohl udělat…"

„…myslím, že to bylo zvíře," přerušil ho Bláha.

„Medvěd," ozval se Lešek.

„Medvěd by svou oběť nezahrabal do země," hájil své tvrzení Šíma.

„Jestli jsi měl pochybnosti, mohl si jít s Hrazdilem."

„Jen se snažím přijít na to, co mohlo toho člověka zabít."

„Ale proč?"

„Ten les," ukázal Šíma rukou kolem sebe.

Křup!

V tu chvíli všichni zpozorněli a Lešek vytřeštil oči směrem místu, odkud křupnutí vyšlo. Ozvalo se další křupnutí, které

provázelo podivné vrzání.

„Kdo to?!“ šeptl Lešek směrem k Bláhovi, který jen pokrčil rameny.

„Jak to mám vědět.“

„Kdo je tam?!“ vykřikl Lešek a sebral ze země kámen.

Šíma jen zakroutil hlavou.

* * *

Jakmile se zachvělo křoví a z něho vylezl chlap v zeleném klobouku, všem se ulevilo. Lešek odhodil kámen stranou, aby nebylo vidět, že měl strachy nahnáno.

„Dobry dzień,“ pozdravil.

„Dobrý den.“

„Dobrej.“

Vzz!

Když se ozvalo vrzání, došlo všem, že to dělá jeho kovová hůlka.

„Na houbách?“ zeptal se Lešek.

„Ano. I vy?“

„Jo.“

Bláha jen kývl.

„Jste z Čech?“ zeptal se muž.

„Jo.“

„Jak se nazývá tento kopec – wzgórze?“ zeptal se Šíma a ukázal za sebe.

„Owczarka.“

„Má to zde velmi zvláštní atmosféru,“ Šíma nabídl muži místo.

„To ano.“

„Umíte česky?“

„Můj strýc pochází z Třince.“

„Jmenuji se Šíma.“

„Waldek,“ prozradil své jméno postarší houbař.

´Ani na to nemysli,´ pomyslel si v duchu Lešek, který když viděl Šímu, jak je přátelský. Z obavy, že by mu řekl, kolik hub jsme tady našli.

„Našli jste houby?“ zeptal s Waldek.

„Ano,“ kývl Šíma.

„Hodně hub,“ přidal se Bláha.

„Tady rostou. Lidi sem moc nechodí,“ pronesl Waldek.

„Je to hustý les,“ poznamenal Bláha.

„Tady žije ta potwora,“ řekl a nervózně se koukal kolem sebe.

„Jaká potvora?“ zeptal se neklidně Šíma.

„A vy se nebojíte?“

„Ne. Já vím, kde jít, abych ji nepotkal.“

„A neděláte si z nás srandu? A kde žijete?“

„Jarkowice a srandu si nedělám.“

„To je na sever nebo na západ?“

„Západ.“

„Mluvil jste o té potwora, co to je?“ zeptal se znovu Šíma.

Jeho zvědavost rostla každým okamžikem víc a víc. Na rozdíl do jeho společníků, kteří se o tom bavit nechtěli.

„Za kopcem Kluka, postavili komplex. Vědci, chytrý lidi. Oni dělat experimenty na člověku…“

„…ale to nás strašíte, že?“ přerušil ho Lešek.

„Pravda, muži, pravda.“

„Víte o tom místě víc? Jestli ano, povězte mi o něm,“ požádal Šíma.

Rozhodně ho to zajímalo. Což starý houbař Waldek ocenil a popsal mu uzavřený komplex v okolí vrchu Kluka.

* * *

Jakmile Waldek skončil, Lešek se usmál a nahlas pronesl, že mu nevěří.

„To pravda,“ dodal Waldek a vstal z kmene, kde seděl.

„Já vám věřím,“ Šíma se s mužem rozloučil stisknutím pravé ruky.

„Možná přežijete,“ šeptl mu do ucha a za zvuku vrzající hole odešel.

Zmizel v křoví.

„Ty mu to věříš?!“ vyhrkl Lešek na Šímu.

„Jo, věřím.“

„Jaký k tomu máš důvod?“

„Kdysi jsem viděl fotky a ten popis sedí na jedno zapomenuté místo…“

„…a jaké?“ vyhrkl nedočkavě Lešek.

„Za druhé světové války byl v Krušných horách poblíž Rolavy vybudován závod na těžbu a úpravu cínových rud. Mnozí ho znají pod názvem Sauersack, což znamená německy Rolava. Dnes již zaniklá obec.“

„Chceš nám říct, že by někdo mohl postavit něco podobného tady v Polsku?“ podivil se Bláha.

„Je to možné.“

„To je blbost.“

„V dolech a povrchových provozech byla nasazena stovka zajatců a Poláci mezi nimi byli také.“

„To nic neznamená,“ oponoval Lešek.

„Jo, máš pravdu. Nic to neznamená, ale kdyby sis přečetl něco o Sauersacku, bylo by ti jasné, že to místo je trochu zahalené tajemstvím. Stejně jako tady.“

„Vážně?“

„Ovšem,“ pokynul Šíma hlavou. „Když se ke konci války vytvořila demarkační linie, tak tam přišli jako první Američané, pak tu oblast přenechali Rusům. Dodnes neexistuje žádný záznam o tom, co se stalo s dozorci a posledními zajatci, kteří tu ještě pracovali.“

„Pojďme ten komplex najít?!“ navrhl Bláha.

„Cože?“ udivil se Lešek a byl překvapený, že Bláha změnil názor.

„Docela mě to zajímá. Možná se někdo inspiroval a nechal postavit něco podobného, ale pro jiné účely. Experimenty na lidech se dělali i po válce, obzvláště pak Američané. Takže, jo. Chci ten objekt vidět a není to daleko podle mapy,“ ukázal Bláha prstem na svou mapu.

„Já fakt žasnu,“ vyhrkl Lešek.

„Jestli nechceš jít s námi, můžeš tu počkat.“

„Samozřejmě, tady nezůstanu sám,“ odvětil Lešek.

„Takže jdeš s námi?“

„Jo.“

„To je dobře.“

Bláha pokynul spokojeně hlavou. Rukou pak žduchnul do Šímy a šlo se. Lešek šel jako poslední. Košíky s houbami nechali v průrvě černé skály.

´Doufám, že se pro ně pak vrátíme,´ prolétlo Leškovi hlavou.

* * *

[*Asi hodinu poté*]

Zdenda Hrazdil se díval do stran a nedočkavě vyhlížel Mirka s Lubošem.

„Sakra, kde jsou,“ vyhrkl a podíval se na Tondu.

Ten ležel v mechu a odpočíval.

„Slyšíš mě?!“

„Jo, a co?“

„No, už tu sedíme nějakou dobu a Mirek s Lubošem nikde.“

„Počkáme ještě chvíli, když se neobjeví, půjdeme je hledat, ale myslím, že to je zbytečné. Za chvíli dorazí.“

„Nemám vůbec ponětí kolik je hodin," poznamenal Hrazdil neklidným tónem ve svém hlasu.

Tonda mávl rukou a v klidu dál odpočíval v mechu. Jediné, co rušilo jeho odpočinek, byl hmyz. S podivem byl úplně klidný.

4. Vrch Kluka, opuštěný komplex APN 7-1

Trojice ve složení Bláha, Šíma a Lešek dorazila k opuštěnému komplexu. Všechny překvapila impozantní vnitřní oblouková stavba.

„Páni," vyprskl Bláha.

„Neuvěřitelný," dodal Šíma.

„Začínám mít z toho strach," poznamenal Lešek a celou dobu, co jsme se k budově blížili, měl otevřenou pusu.

„Je to prázdný," okukoval se zájmem objekt Bláha.

„Možná i trochu strašidelný," přidal se Šíma.

„Toho nebudeš litovat, Lešku," Bláha mu poklepal po zádech.

„Snad ne," pozvedl Lešek obočí.

Došli k prvním velkým dveřím. Nápis APN 7-1 znamenal něco vědeckého a napůl vojenského. Objekt však střežen nebyl a oplocení na několika místech bylo úplně zničené.

„Tady už dlouho nikdo nebyl," pronesl Šíma.

„Vypadá to tak," souhlasně přitakal Bláha.

„Tak přesně takhle vypadá jeden z objektů v Sauersacku," řekl Šíma směrem k Leškovi, který si držel odstup a stále žasl nad stavbou.

Bláha se přiblížil na metr k Šímovi.

„Někdo z vědců, možná i z vojáků museli vidět Sauersack, aby se jím inspirovali,“ špitl.

„Je to možné,“ přitakal Šíma.

Jaromír pokrčil rameny a přistoupil k prvním dveřím. Byly pootevřené, takže mohli vstoupit do objektu bez jakéhokoliv násilí.

Zrrr!

Dveře zavrzaly a Bláha vstoupil jako první.

´Ten chlap nemá vůbec strach,´ pomyslel si Šíma.

„Půjdeš s námi, nebo tu počkáš?“ zeptal se Šíma směrem k Leškovi.

„Co myslíš?“

„Kdybych to věděl, tak se tě neptám.“

„Jasný, že jdu s vámi.“

„Na to, jak jsi dělal ramena, když jsme našli to lidské torzo, jsi teď docela vystrašený.“

„Měl jsem v hlavě jenom houby, ale když jsme potkali toho Poláka a teď tahle stavba, která opravdu existuje,“ rozpažil Lešek. „Děsí mě představa, že tam venku opravdu běhá nějaká potwora a může nás zabít. Docela mám strach se vrátit stejnou cestou k hranicím.“

„Jestli chceme houby, které jsme našli, musíme se vrátit stejnou cestou.“

„Co když ho potkáme?“

„Kdo ví, jestli je to pravda,“ poznamenal Bláha.

„Mám také strach, ale celou cestu jsme nic podezřelého neviděli,“ podotkl Šíma.

„Až na tu mrtvolu,“ připomněl Lešek.

„Jestli je to nějaké monstrum, nějaký mutant, asi se nebude živit kořínky.“

„To je pravda!“

„Hele, vy dva. Jdete, nebo se tam budete vykecávat?!“ ozval se Bláha.

„Už jdeme,“ promluvil jsem za oba a šťouchl do Leška.

Ten se pohnul a vyrazil za Bláhou, který stál před ocelovými schody.

´Je neuvěřitelné, co všechno dokážou různé situace udělat s psychikou člověka,´ pomyslel si Šíma.

Samozřejmě, že měl na mysli Leška, ze kterého se stal najednou překvapivě velký strašpytel.

* * *

Skupinka se vydala po schodech do prvního patra.

„Není tu střecha,“ podivil se Lešek.

„Těžko říct, co tady dělali,“ dodal Bláha a ukazoval rukou na velké zrezlé rozpadající se klece, které stály uprostřed kruhovitého prostoru.

„Myslím, že tady cvičili vybrané jedince, na kterých pak dělali experimenty," poznamenal Šíma.

„Ten dědek nekecal," odsekl Bláha a udělal krok.

V tu chvíli se s ním utrhl schod. Stačil se chytit zábradlí, ale zranil si nohu. Vyjekl a držel se oběma rukama za železnou trubku.

„Drž se!" vyhrkl Šíma a přiskočil mu na pomoc.

Shody se lehce zachvěly.

„Myslím, že už je po všem," vykřikl Bláha a přitáhl se rukama k dalšímu schodu.

Několikrát na něj dupnul, aby se ujistil, že je pevný. Lešek se zastavil a začal váhat, jestli má s nimi pokračovat.

„Možná na vás počkám dole," ozval se a pomalu se vracel dolů.

„Lešku, to byla náhoda, Ty schody jsou sice staré, ale pevné," zkoušel je Bláha.

Myslel to upřímně, ačkoliv měl také dost nahnáno, když se pod ním schod utrhl. Nebýt rychlého reflexu, kdo ví, co by se stalo.

Zrr!

Schody znovu zavrzaly.

„Vážně mám být v klidu?!" zeptal se Lešek.

Zůstal stát na místě a přemýšlel. Váhal. Bláha ho už nepřemlouval. Pokračoval dál. Šíma jen pokrčil rameny a následoval Bláhu. Nemělo smysl zůstávat na místě, pokud to chtějí prozkoumat. Lešek se nakonec vrátil dolů.

Bláha i Šíma se dostali až do druhého patra. Nenašli tam nic zvláštního, tak se vrátili dolů. Místnosti se rozpadaly. Veškeré

přístroje byly také pryč. Ani jedna židle, ani jeden stůl.

„Než opustili tuhle budovu, pořádně to tu vyčistili," poznamenal Bláha.

Šíma jen pokynul souhlasně hlavou a ukázal dolů.

„Možná, že v podzemí něco bude," řekl Šíma a začal se rozhlížet do stran.

„Uvidíme," kývl Bláha.

„V noci by mě sem asi nikdo nedostal," dodal Lešek.

„V noci sem nikdy nepůjdeme," pousmál se Bláha a vyrazil jako první po schodech, které směřovaly dolů.

Lešek se Šímou ho následovali.

* * *

[*Téměř ve stejný čas na jiném místě*]

Zdenda Hrazdil stál a díval se směrem, kam odešel Mirek, který se ještě nevrátil.

„Hele, to je divný," promluvil a hodil šišku do prostoru, kde se válel Tonda.

„Normálně bych tady usnul," špitl a zvedl se.

„Tak promiň, že tě obtěžuji," sykl Hrazdil.

„Jestli se někde válejí v mechu, jako já, mám u tebe pivo. Mohl jsem klidně dál ležet," pronesl Tonda a zvedl se z mechového porostu.

Tvářil se, jako že mu to opravdu vadí, že musel vstát, ale nakonec se usmál.

„Je opravdu zvláštní, že se ještě neobjevili," poznamenal Tonda a projel si rukou svou vousatou bradu.

Zdenda jen pokynul hlavou.

´Proč bych mu měl říkat, že mám z toho špatný pocit,´ pomyslel si.

* * *

Oba muži vyrazili směrem, kudy šel i Mirek. Netušili však, že třímetrový tvor už na ně číhá. Pohyboval se rychle mezi stromy. Nevšimli si ho. Byl velký, ale štíhlý. Vybíral si stromy s mechem na kmeni, aby mohl splynout s okolím. Jeho černo zelené tělo nebylo vidět.

„Tady někde zůstal Luboš," řekl Tonda.

„Sakra!"

„No, někde tady musí být."

„Měli jsme odejít všichni," poznamenal Hrazdil.

„Bohužel Lešek s Bláhou chtěli hledat houby, kvůli kterým jsme sem vlastně přišli."

Hrazdil pohlédl k nebi, jako bych chtěl pána boha požádat o pomoc.

„Do prdele!" procedil mezi zuby Tonda a zastavil se.

Hleděl k místu, kde leželo tělo Luboše Pařízka.

„Co-co?!" vyhrkl Hrazdil a vyrazil k místu, kde stál Tonda.